

- saglabāt Regulas (ES) Nr. 1385/2013 iedarbību līdz brīdim, kad spēkā būs stājusies jauna regula ar atbilstošu juridisko pamatu;
- piespriest Eiropas Savienības Padomei atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

Pamati un galvenie argumenti

Komisija prasa atcelt Regulu (ES) Nr. 1385/2013, ko Padome ir pieņēmusi, kā juridisko pamatu izmantodama LESD 349. pantu.

Komisija Padomei pārmet, ka tā šo regulu esot pieņēmusi, kaut gan tā esot piedāvājusi šo tiesību aktu pamatot ar dažādu nozaru juridiskajiem pamatiem, proti, LESD 43. panta 2. punktu un 168. panta 4. punkta b) apakšpunktu.

Tā uzskata, ka saskaņā ar apstrīdētās regulas mērķi LESD 349. pantu pamatoti nevar izmantot kā juridisko pamatu. Šis LESD 349. pants esot piemērojams tikai tad, ja runa esot par atkāpi no primāro tiesību piemērošanas principa attālākajos reģionos – kā tas noteikts LESD 355. panta 1. punktā. Taču ar apskatīto regulu, neparedzot atkāpes no līgumiem, esot tikai pielāgotas atvasinātās tiesības, lai atbilstu situācijai, kas radusies, mainot Majotas statusu. Šādu interpretāciju apstiprinot ne tikai LESD 349. panta redakcija, bet arī līguma juridisko pamatu sistēma, kā arī šī panta vēsturiskā izcelsme.

(¹) OV L 354, 86. lpp.

Prasība, kas celta 2014. gada 21. martā – Eiropas Parlaments/Eiropas Savienības Padome

(Lieta C-136/14)

(2014/C 175/34)

Tiesvedības valoda – franču

Lietas dalībnieki

Prasītājs: Eiropas Parlaments (pārstāvji – J. Rodrigues un L. Visaggio)

Atbildētāja: Eiropas Savienības Padome

Prasītāja prasījumi:

- atcelt Padomes 2013. gada 17. decembra Direktīvu 2013/64/ES, ar kuru groza Padomes Direktīvas 91/271/EEK un 1999/74/EK un Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīvas 2000/60/EK, 2006/7/EK, 2006/25/EK un Direktīvu 2011/24/ES pēc Majotas statusa maiņas attiecībā uz Eiropas Savienību (¹);
- piespriest Eiropas Savienības Padomei atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

Pamati un galvenie argumenti

Eiropas Parlaments prasa atcelt Direktīvu 2013/64/ES, ko Padome ir pieņēmusi, kā juridisko pamatu izmantodama LESD 349. pantu.

Parlamenta skatījumā Padome esot izvēlējusies kļūdainu juridisko pamatu, jo pasākumi, kas ir apstrīdētās direktīvas priekšmets, attiecas uz Savienības pilnvarām dažādu kopējo politiku kontekstā. Šie pasākumi tādējādi esot bijuši jāpieņem, pamatojoties uz juridisku pamatu dažādās nozarēs saistībā ar vides, lauksaimniecības, sociālās politikas un sabiedrības veselības jomu, proti, uz LESD 43. panta 2. punktu, 114. pantu, 153. panta 2. punktu, 168. pantu un 192. panta 1. punktu, nevis LESD 349. pantu.

Parlamenta skatījumā pasākumi, kuru mērķis nav atbildēt uz ekonomiskiem vai sociāliem ierobežojumiem, ar kuriem sastopas attālākais reģions, piemērojot atkāpes no Savienības tiesību piemērošanas pilnā apmērā attiecīgajā reģionā, nevar tikt pamatoti, par juridisko pamatu izmantojot LESD 349. pantu. Tādējādi šī panta piemērošanas jomā neietilpstot pasākumi, kas attiecas tikai uz noteiktu Savienības tiesību normu vēlāku piemērošanu attālākajam reģionam.

⁽¹⁾ OV L 353, 8. lpp.

Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu, ko 2014. gada 28. martā iesniedza *Administrativen sad Sofia-grad* (Bulgārija) – *Direktor na Direksia "Migratsia" pri Ministerstvo na vātreshnite raboti/Bashir Mohamed Ali Mahdi*

(Lieta C-146/14)

(2014/C 175/35)

Tiesvedības valoda – bulgāru

Iesniedzējtiesa

Administrativen sad Sofia-grad

Pamatlietas puses

Prasītājs: Direktor na Direksia "Migratsia" pri Ministerstvo na vātreshnite raboti

Atbildētājs: Bashir Mohamed Ali Mahdi

Prejudiciālie jautājumi

1. Vai Eiropas Parlamenta un Padomes 2008. gada 16. decembra Direktīvas 2008/115/EK ⁽¹⁾ par kopīgiem standartiem un procedūram dalībvalstīs attiecībā uz to trešo valstu valstspiederīgo atgriešanu, kas dalībvalstī uzturas nelikumīgi, 15. panta 3. un 6. punkts kopsakarā ar Eiropas Savienības Pamattiesību hartas 6. un 47. pantu, kā arī tiesībām uz pārbaudi tiesā un efektīvu [tiesisko aizsardzību] ir jāinterpretē tādējādi, ka:
  - a) ja administratīvai iestādei saskaņā ar dalībvalsts tiesību aktiem ik mēnesi jāpārskata turēšana apsardzībā bez skaidri noteikta pienākuma veikt administratīvu pasākumu un pēc savas iniciatīvas jāiesniedz tiesai saraksts ar trešo valstu valstspiederīgajiem, kuri izraidīšanas šķēršļu dēļ tiek turēti apsardzībā ilgāk par tiesību aktos noteikto maksimālo pirmreizējās turēšanas apsardzībā termiņu, administratīvās iestādes pienākums ir vai nu pēc individuālajā lēmumā par pirmreizējo turēšanu apsardzībā noteiktā laikposma beigām veikt tiešu turēšanas apsardzībā pārskatīšanas pasākumu, ņemot vērā Savienības tiesībās paredzētos turēšanas apsardzībā laikposma pagarināšanas pamatus, vai atbrīvot attiecīgo personu?
  - b) ja dalībvalsts tiesību aktos ir paredzēta tiesas kompetence pēc valsts tiesībās paredzētā maksimālā pirmreizējās, izraidīšanas nolūkos veiktās turēšanas apsardzībā termiņa beigām pagarināt turēšanas apsardzībā laikposmu, aizstāt to ar mazāk intensīvu pasākumu vai atbrīvot trešās valsts valstspiederīgo, tiesai tādā situācijā kā pamatlietā ir jāpārbauda, cik likumīgs ir turēšanas apsardzībā pārskatīšanas pasākums, kurā norādīti tiesiskie un faktiskie pamati turēšanas apsardzībā laikposma un tā ilguma pagarināšanas nepieciešamībai, un jāpieņem lēmums pēc būtības par turēšanas apsardzībā turpināšanu, tās aizstāšanu vai attiecīgās personas atbrīvošanu?
  - c) ar tiem tiesai tiek atļauts pārbaudīt, cik likumīgs attiecībā pret Savienības tiesībās paredzētajiem turēšanas apsardzībā laikposma pagarināšanas pamatiem ir turēšanas apsardzībā pārskatīšanas pasākums, kurā tikai ir norādīti pamati, kuru dēļ nevar tikt izpildīts lēmums par trešās valsts valstspiederīgā izraidīšanu, pieņemot lēmumu pēc būtības par turēšanas apsardzībā turpināšanu, tās aizstāšanu vai attiecīgās personas atbrīvošanu, pamatojoties vienīgi uz administratīvās iestādes minētajiem faktiem un iesniegtajiem pierādījumiem, kā arī trešās valsts valstspiederīgā celtajiem iebildumiem un strīda faktiem?